

pappeskja, sum lá og fleyt á dekknum á postbátinum. Hetta er nú söga, segði Jongerð og fegnast um tað.

— Tað er líka natúrligt at bygdir fáa fast vegasamband, sum SEV kom til hesar bygdir, segði figgjarmálaráðharrin.

Tá nikkaði Steffan

Nógvar søgur vórðu sagdar við borðhaldið, og Vilhelm Johannesen, landsstýrismaður, helt seg ikki aftur.

Hann greiddi frá, at hann hevði ferðast nógvar í Kunoy hesi seinastu 16 árini — um ikki annað fjórða hvørt ár, sum hann tók til — upp undir val —.

Einaferð, tá Poul Jákup Olsen, sum var javnaðartingmaður fyri Norðoyggjar tá, ikki kundi koma skuldi Vilhelm fara á valfund í Kunoy.

— Eg var óroyndur í politikki, og var tað tí torført í byrjanini. Steffan Kunoy, elsti maður í bygdini var við á fundinum, og Steffan var sannfurdur fólkafloksmaður. Hann nikkaði til alt, sum Hákon Djurhuus segði og tá okkurt av hinum valevnunum hevði orðið, risti Steffan á høvdið. Soleiðis var eisini hesaferð eg tosaði, segði Vilhelm.

Eina aðruferð gekk betur hjá Vilhelm. Hann greiddi soleiðis frá:

Javnaðarflokkurin var í samgongu og sagt varðk at leki var á landskassanum. Inntøkurnar vóru stórra enn landsstýrið hevði mett, men tað vóru útreiðslurnar eisini. At leki var á landskassanum varð eisini ført fram á valfundinum í Kunoy. Men tað var eisini sagt, at leki í dekknum á Barskor. Tá helt eg fyri, at tað var helst rætt, at ein ávisur leki var í landskassanum og ein partur av hesum leka var dryppaður niður yvir Norðoyggjar.

Hendan leka vildi eg ikki vera við at tetta, men lekan á Barsskor vildi eg fegin vera við at tetta.

Tá nikkaði Steffan, og tað mátti eg sjálvandi viðmerkja, segði Vilhelm frá.

Vilhelm fegnaðis um hesa stórhending fyri Kunoy og vónaði, at hetta fór at vera við til at menna bygdinar sum nú hava fingið fast samband við »meginlandið« í Norðoyggjum.

Heini fær skyldina

Poul J. Olsen, lögtings-

Ræst kjøt og súpan í bygdarhúsinum í Kunoy.

Kunoyar bygd, sum fyrr hevur ligið uttan samband við aðrar. Nu kunnu kunoyingar koyra til t.d. Klaksvíkar uppá eitt korter.

Nógvar fólk vóru komin saman uppi við bergholmum, tá Heini O. Heinesen bjóðaði væl-komin.

maður fyri Norðoyggjar takkaði Heina O. Heinesen fyri at hann so dúgliga hevði virkað fyri Kunoyarbergholinum, men hann mátti gera Heina greitt, at hann fekk ikki bert æruna fyri bergholið. Hann fór eisini at fáa skyldina.

Hetta kundi Poul J. Olsen siga av egnum royndum. Hann arbeiddi sjálvur dúgliga fyri bergholunum í Kalsoynni og tað hevur hann mangan fingið skyldina fyri. Ikki frá fólkunum í Kalsoynni men mangan aðrastaðir.

Beint at útbyggja smáplássini

Mikkjal Helmsdal, landsverkfrøðingur fekk mong góð orð frá teimum, sum tóku orðið við borðhaldið og sendi tókina víðari til tey mongu, sum høvdu arbeitt við hesum. Bæði á landsverkfrøðingsstovninum, arbeiðsmannunum, Landsbyggifelagnum og øðrum.

Mikkjal Helmsdal segði, at arbeiddið hevði gingið avbera væl — so væl, at onkra viku høvdu teir borað ikki færri enn 72 metrar. Hann greiddi frá, at fyri nokrum árum síðani hevði stovnurin vitjan av nokrum donskum serfrøðingum sun undradust um at hetta litla landið hevði ráð til at knýta all-

